

Arrest

nr. 139 386 van 25 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 24 november 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekende partij haar eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 74 924 van 10 februari 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, en er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Ter ondersteuning van haar tweede en huidige derde asielaanvraag legt verzoekende partij volgende documenten neer: foto's van haar familie in Iran, het huurcontract van haar familie in Iran, een krantenartikel uit 'Brussel Deze Week' d.d. 9 januari 2014 waarmee zij wilt aantonen dat zij in België in een kerk heeft verbleven (stukken 2^e asielaanvraag), een brief van haar advocaat d.d. 5 maart 2014, een proces-verbaal van de politie van 2 mei 2014, en twee attesten voor afspraken in het ziekenhuis U.M.C. Sint-Pieter d.d. 5 mei 2014 (stukken 3^e asielaanvraag).

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat (i) er zowel aan het grondconflict binnen haar familie als aan de moord op haar vader geen geloof kan worden gehecht, (ii) wat haar verklaringen betreft niet naar

Afghanistan te kunnen terugkeren omdat zij er zou beschouwd worden als een ongelovige en als een bekeerling, dit naar aanleiding van haar verblijf hier in België in een kerk, zij helemaal niet aannemelijk maakt dat haar oom er van op de hoogte kan/zou zijn geraakt dat zij effectief in de kerk zou hebben verbleven, er derhalve sterk kan worden betwijfeld dat haar oom de mensen in de regio zou hebben verteld dat zij is bekeerd, zij er niet van op de hoogte blijkt te zijn dat er bepaalde problemen zouden zijn voortgekomen uit het gegeven dat mensen in Afghanistan ervan op de hoogte zouden zijn geraakt dat zij in een kerk verbleef, en, wat er ook van zij, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt, (iii) het eventuele vertrek van haar gezin naar Iran, indien hier al enig geloof aan kan worden gehecht, niets aan het voorgaande wijzigt, aangezien haar verklaringen over de motieven voor hun vertrek en over de mogelijke problemen die zij zou kennen bij een terugkeer naar haar regio niet kunnen overtuigen, (iv) het feit dat zij een persoonlijk conflict zou hebben gehad met iemand in België geenszins als argument kan worden gebruikt om haar beweerde problemen in Afghanistan te ondersteunen, (v) wat de opmerking van haar advocaat betreft dat zij omwille van haar medische toestand niet in staat zou zijn geweest om nauwkeurige verklaringen af te leggen, zij geen enkel medisch attest neerlegt waarin dit wordt bevestigd, (vi) wat de opmerking van haar advocaat betreft dat zij Bayaat is van etnische origine waardoor zij geassocieerd wordt met de in Afghanistan gediscrimineerde Hazara minderheid, verzoekende partij zelf op geen enkel moment tijdens haar verschillende gehoren melding heeft gemaakt van het gegeven dat zij omwille van haar etnie zou worden gediscrimineerd, en (vii) er actueel voor burgers in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij een week voor het gehoor drie messteken in haar arm, rug en gezicht heeft gekregen, zij tijdens het gehoor half verdoofd was door de medicatie die zij slikte om de pijn niet te voelen, men niet mag verwachten dat zij gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt nopens deze feiten, en de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met haar medische toestand, wijst de Raad op de overweging in de bestreden beslissing waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: "Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u omwille van uw medische toestand (verwondingen die u opliep tijdens een gevecht enkele dagen voor uw gehoor op het CGVS) niet in staat zou zijn geweest om nauwkeurige verklaringen af te leggen (gehoorverslag CGVS, p. 18), dient te worden bemerkt dat u geen enkel medisch attest neerlegt waarin dit wordt bevestigd. De medische attesten die u wel neerlegt vermelden enkel afspraken die voor u werden gemaakt en vermelden verder nergens dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden. Bovendien werd u bij aanvang van het gehoor duidelijk gemaakt dat u, indien u een vraag niet goed begreep, de dossierbeheerder hiervan onmiddellijk op de hoogte moest brengen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Op geen enkel moment tijdens het gehoor hebt u te kennen gegeven niet in staat te zijn te worden gehoord en op het einde van het gehoor bevestigde u alle vragen en de tolk steeds goed te hebben begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dat u medisch gezien niet in staat zou zijn geweest om correcte verklaringen af te leggen, vindt bijgevolg nergens ondersteuning in uw dossier". Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze pertinente vaststelling.

Verzoekende partij wijst voorts in haar verzoekschrift op haar verblijf hier in België in een kerk, zonder evenwel concrete en valabele argumenten aan te halen die hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing wordt vastgesteld vermogen te ontkrachten of te weerleggen.

In zoverre verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een

begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 december 2014, voert verzoekende partij aan dat er in haar hoofde redenen zijn om het voordeel van de twijfel toe te passen. Zij wijst er op dat voor wat de foto's die in de kerk zijn genomen betreffen, deze foto's groot en duidelijk werden gepubliceerd en dat verzoekende partij herkenbaar is. Verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad, namelijk 135.736, dat toegeeft dat er naast de Afghaanse wetten gewoonterecht wordt toegepast, doch dat toen niet werd aangegeven welk gewoonterecht van toepassing was, terwijl in haar geval het duidelijk is dat de pashtounwali toegepast worden. Op de vraag welke etnie verzoekende partij heeft, stelt zij dat zij Tadjiek is en dat in de regio waar zij woont het gewoonterecht van de Pastoun van toepassing zal zijn omdat zij daar in de meerderheid zijn en dit Pashtoungebied is. Verzoekende partij stelt nog dat zij in de kerk heeft gewoond en er nog altijd woont en omdat dit bekend geworden is, ook haar familie is gevlucht, zodat zij niet kan terugkeren.

Verzoekende partij wijst op haar verblijf in een kerk en de foto's die hiervan werden genomen, doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat zij helemaal niet aannemelijk maakt dat haar oom er van op de hoogte kan/zou zijn geraakt dat zij effectief in de kerk zou hebben verbleven, er derhalve sterk kan worden betwijfeld dat haar oom de mensen in de regio zou hebben verteld dat zij is bekeerd, zij er niet van op de hoogte blijkt te zijn dat er bepaalde problemen zouden zijn voortgekomen uit het gegeven dat mensen in Afghanistan ervan op de hoogte zouden zijn geraakt dat zij in een kerk verbleef, en, wat er ook van zij, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt, en uit die informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen, zodat, gelet op het feit dat zij niet daadwerkelijk is bekeerd, een

bevestiging van verzoekende partij dat zij nog steeds moslim is, volstaat om aan vervolging te ontkomen, mocht zij ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij Tadjiek is en dat in de regio waar zij woont het gewoonterecht van de Pastoun van toepassing zal zijn omdat zij daar in de meerderheid zijn en dit Pashtoungebied is, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een blote bewering enerzijds en zij ook niet aantoont dat ook in het gewoonterecht van de Pashtoun het verblijf in een kerk strafbaar zou zijn of zou leiden tot een beschuldiging van apostasie.

De Raad ziet voorts ook niet in in welke zin de verwijzing naar een van zijn arresten *in casu* dienstig of relevant is. Elke asielaanvraag dient bovendien op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* is gebeurd.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en de algemene stelling dat er in haar hoofde redenen zijn om het voordeel van de twijfel toe te passen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 december 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS